

Odbor dopravy a silničního
hospodářství
oddělení silničního hospodářství

Dle rozdělovníku

Datum	Oprávněná úřední osoba	Číslo jednací	Spisová značka
23. května 2024	Bc. Petra Štipčáková, DiS	KUZL 47045/2024	KUSP 101181/2023 DOP/PŠT

VEŘEJNÁ VYHLÁŠKA

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako odvolací správní orgán věcně a místně příslušný podle ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, podle ustanovení § 40 odst. 1 a § 40 odst. 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoPK“), a dále podle ustanovení § 10, § 11 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na podkladě odvolání **Ing. Mojmirá Tomaštika, nar. dne 28.04.1960, Družstevní 619/12, Neředín, 779 00 Olomouc** přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „správní orgán“) ze dne 11.09.2023 č. j. MUUH-SŽP/27524/2022/HanJ, jímž tento správní orgán v řízení podle ustanovení § 29 odst. 3 ZoPK rozhodl o tom, že odstranění pevné překážky v podobě uzamykatelné brány umístěné na pozemní komunikaci vedoucí po pozemcích parc. č. 2278/3, 2300/3, 2291, 2294, 2295, 2298/1, 2298/2, 2303, 2093, 2094, 4020/7, 2095, 2098/2, 4008/26 v k. ú. Kudlovice se nenařizuje, a rozhodl takto:

V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se ruší rozhodnutí správního orgánu ze dne 11.09.2023 č. j. MUUH-SŽP/27524/2022/HanJ a věc se vrací tomuto správnímu orgánu k novému projednání.

Účastníci řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu:

Drahomíra Češková, nar. dne 11.08.1953, Třída Odboje 9562, 765 02 Otrokovice
Jaroslav Češek, nar. dne 27.04.1951, Třída Odboje 9562, 765 02 Otrokovice
Jiří Kučera, nar. dne 23.08.1980, Kudlovice 194, 687 03 Babice

Odůvodnění:

Výše uvedeným rozhodnutím správní orgán rozhodl tak, že odstranění pevné překážky v podobě uzamykatelné brány umístěné na pozemní komunikaci vedoucí po pozemcích parc. č. 2278/3, 2300/3, 2291, 2294, 2295, 2298/1, 2298/2, 2303, 2093, 2094, 4020/7, 2095, 2098/2, 4008/26 v k. ú. Kudlovice se nenařizuje.

Rozhodnutí, o němž je zmínka výše, bylo oznámeno všem účastníkům řízení, jejichž okruh vymezil správní orgán.

Proti shora uvedenému rozhodnutí podal Ing. Mojmirá Tomašík (dále také „odvolatel“) dne 19.09.2023 odvolání.

Podle odvolatele správní orgán dospěl při řešení předběžné otázky k nesprávným skutkovým a právním závěrům.

S jeho závěrem, že znak souhlasu vlastníka s obecným užíváním není v daném případě naplněn, a proto na dotčených pozemcích neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace, se odvolatel neztotožňuje. Podle jeho názoru předmětnou cestu vedle vlastníků přilehlých nemovitostí užívala i veřejnost. Na archivních mapách leteckého snímkování z roku 1953 přístupných na stránkách ČÚZK lze zřetelně vidět cestu, která umožňovala i pěším průchod na souběžnou cestu vedoucí z Kudlovské doliny na lokalitu Paňháj. Dle mínění odvolatele si veřejnost tímto způsobem zkracovala cestu.

Současně namítl, že jeho zemědělský pozemek je dostupný právě a pouze touto cestou, a že správní orgán tím, jak rozhodl, mu upřel právo a možnost přístupu na pozemek a právo o něm rozhodovat, např. jej pronajmout.

Správní orgán přezkoumal shora uvedené odvolání z hlediska jeho včasnosti a přípustnosti. Jelikož z těchto hledisek závady neshledal a neshledal ani důvody pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu, předal podle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu přípisem ze dne 22.11.2023 č. j. MUUH-SZP/113320/2023/HanJ spis se stanoviskem odvolacímu orgánu.

Správní orgán v rámci svého stanoviska k podanému odvolání uvedl, že v řízení nejprve projednával (postupem uvedeným v napadeném rozhodnutí) předběžnou otázku, zda se na předmětných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Jelikož dospěl k závěru, že na uvedených pozemcích se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází, ve věci rozhodl tak, že se odstranění pevné překážky nenařizuje. Závěrem poukázal na to, že odvolatel v průběhu řízení nepodal žádnou námitku ani se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí.

Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž z předloženého spisového materiálu zjistil následující relevantní skutečnosti:

Řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, bylo zahájeno dne 30.03.2022 doručením žádosti Drahomíry Češkové a Jaroslava Češka (dále také „žadatelé“) o určení, zda se v případě cesty vedoucí k nemovitosti č. ev. 15, parc. č. st. 385 v k. ú. Kudlovice jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoliv.

Z podání žadatelů vyplývá, že v roce 1974 Jaroslav Češek společně se svým otcem postavil chatu na propachtovaném pozemku od pana Mikulky v Kudlovicích – Dolině, č. ev. 15, parc. č. st. 385. Celý pozemek žadatelé později odkoupili od jeho nového vlastníka, paní Hezucké, dcery pana Mikulky. Už tehdy zde dle žadatelů měl být mostek přes potok a cesta, po níž jezdili a chodili i majitelé ostatních pozemků, družstvo tudy jezdilo svými stroji na pole. Cesta vedla k pozemku žadatelů, a ještě kousek dále, jak žadatelé dokladují mapou v příloze žádosti. Žadatelé k tomuto doplnili, že předmětná cesta vedla přes hranice pozemků a bylo možné se po ní dostat autem či pěšky až k jejich chatě. To se však změnilo v červenci roku 2021, kdy Jiří Kučera zakoupil asi tři menší pozemky, přes jejichž hranici tato cesta vedla. Další pozemky si Jiří Kučera pronajal a pase na nich ovce. Na stávající mostek přes potok nainstaloval bránu, kterou uzamkl a opatřil značkou zakazující průchod a vstup, což žadatelé dokladují fotografickými snímky v příloze žádosti. Žadatelé se tak již k chatě nedostali. Polní cestu, jež zde měla existovat, Jiří Kučera rozoral a srovnal s terénem.

Tomu všemu předcházely vzájemné rozhovory, z nichž žadatelé usuzují, že Jiří Kučera nemá zájem se dohodnout, nabízené peníze za průjezd odmítl. Ze strany Jiřího Kučery byla učiněna pouze nabídka na odkoupení chaty žadatelů za zlomkovou cenu (viz kopie dopisu Jiřího Kučery v příloze žádosti). Žadatelé proto žádají o možnost se opět dostat k jejich pozemku, a to zejména z důvodu, aby v případě zahrazení předmětné cesty, ať už ovcemi nebo bránou, měli „něco“ v ruce. Žadatelé vyjádřili přání se k chatě dostat kdykoliv dle potřeby, v kteroukoli denní či večerní dobu a v jakémkoli ročním období, aniž by bylo nutné projíždět ohradníkem mezi ovcemi a současně přitom zajistit, aby nedošlo k jejich útěku, to vše s připomínkou, že

v určitém období se k chatě dalo dostat pouze tímto, pro žadatele složitým, způsobem (tj. průjezdem přes ohradník s ovce). Závěrem žadatelé dodali, že jiná cesta k jejich chatě není. Cesta navrhovaná Jiřím Kučerou vede dle mínění žadatelů velmi nepřístupným terénem a přes další cizí pozemky. Kromě již zmíněných příloh žadatelé k žádosti přiložili v kopiích výpis z listu vlastnictví č. 326 ze dne 26.07.1989, vyjádření stavebního úřadu Městského úřadu Uherské Hradiště Zn: SÚ/2223/96/No/Gr ze dne 18.10.1996, dohodu o zřízení práva osobního užívání pozemku parc. č. 2278 v k. ú. Kudlovice ze dne 02.03.1974, kolaudační protokol o stavu komínových průduchů ze dne 15.08.1989, zprávu o revizi elektrického zařízení vykonané dne 15.01.1990, kolaudační rozhodnutí Čj. Výst. 1517/89/90/No/Zd ze dne 13.07.1990, Vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí ve věci sp. zn V-4444/2015-711 ze dne 16.06.2015, rozhodnutí Okresního národního výboru Uherské Hradiště, odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství Zem. 1139/89 ze dne 11.08.1989, geometrický plán ze dne 11.02.1991, č. zakázky 110924-720, mapový list č. XI-19-18, protokol MNV v Uherském Hradišti ze dne 26.07.1989, rozhodnutí Státního notářství v Gottwaldově č. j. 3 D 289/77 ze dne 19.05.1977, oznámení o zahájení kolaudačního řízení Č. j. Výst. 1517/89/90/No/St ze dne 26.06.1990, katastrální mapu pořízenou prostřednictvím veřejné aplikace ČÚZK ze dne 11.01.2022, dopis MNV v Uherském Hradišti čj. Výst. 1/89/No/Ku ze dne 10.07.1989, notářský zápis (stejnopis) NZ 141/2015 ze dne 19.05.2015, notářský zápis (stejnopis) NZ 204/96 vyhotovený dne 18.11.1996 včetně geometrického plánu vyhotoveného ing. Malinovou č. 184-37/94, mapový list XI-20-2 a geometrický plán č. 59/2022 ze dne 24.02.2022, vyhotovený Ing. Martinem Šmídem.

Správní orgán za účelem ověření skutečností uvedených ve výše uvedené žádosti svolal na den 02.06.2022 jednání na místě samém.

Z jednání byl pořízen zápis, ve kterém správní orgán konstatoval, že zjistil skutečný stav a pořídil fotodokumentaci (není součástí spisu). Uvedl v něm také, že pozemek parc. č. st. 385 je v současné době nepřístupný, když pozemky s komunikací, která již není viditelná v terénu, jsou oploceny. Přítomní účastníci byli vyrozuměni o tom, že správní orgán bude pokračovat v řízení. Pokud dojde k dohodě mezi žadateli a vlastníkem předmětných pozemků, řízení bude zastaveno.

Dopisem ze dne 26.09.2022 správní orgán požádal Úřad městysu Křivoklát o poskytnutí údajů z evidence obyvatel týkajících se Antonína Lapčika, nar. 18.06.1914, Lanska 15, Křivoklát, konkrétně o sdělení data úmrtí jmenovaného a ověření platnosti adresy jeho pobytu.

Dne 27.09.2022 správní orgán obdržel písemnou informaci o tom, že Antonín Lapčík, nar. 18.06.1914, zemřel dne 02.03.1981 v Rakovníku. Adresa Křivoklát č. p. 15 je platná.

Dopisem ze dne 11.11.2022 správní orgán požádal o součinnost Okresní soud v Rakovníku ve věci pozůstalostního řízení po zemřelém Antonínu Lapčíkovi, vlastníkově pozemku parc. č. 2298/1 v k. ú. Kudlovice.

Rozhodnutí Státního notářství v Rakovníku D 214/81 o vypořádání dědických nároků po zůstaviteli Antonínu Lapčíkovi bylo správnímu orgánu doručeno dne 18.11.2022.

Usnesením ze dne 13.12.2022 č. j. MUUH-SŽP/106498/2022/HanJ správní orgán ustanovil Ivanu Tenopírovou, nar. 06.07.1959, Křivoklát 15, 270 23 Rakovník, opatrovníkem neznámým právním nástupcům po zemřelém Antonínu Lapčíkovi.

Zahájení správního řízení ve věci odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci na pozemcích parc. č. 2278/3, 2300/3, 2291, 2294, 2295, 2298/1, 2298/2, 2303, 2093, 2094, 4020/7, 2095, 2098/2, 4008/26 v k. ú. Kudlovice, jež bylo vyvoláno potřebou zajištění příjezdu k nemovitosti č. ev. 15 na pozemku parc. č. st. 385 v k. ú. Kudlovice, správní orgán oznámil veřejnou vyhláškou ze dne 06.02.2023 č. j. MUUH-SŽP/11986/2023/HanJ; současně nařídil ve shora uvedené věci na den 02.03.2023 ústní jednání spojené s místním šetřením.

O výsledku tohoto jednání byl sepsán protokol, z něhož mj. vyplývá, že posuzovaná komunikace v terénu není patrná. Obě brány byly v době, kdy se ústní jednání uskutečnilo, otevřené, pevné překážky (zábrany) byly odstraněny, jak správní orgán dokládá příslušnou fotodokumentací. Přítomní účastníci řízení se vyjádřili k potřebě zajištění příjezdu ke svým nemovitostem. Zástupce Povodí Moravy, s. p., uvedl, že volný příjezd ke svému pozemku Povodí Moravy, s. p., uvítá, nicméně příjezd k vodnímu toku je ošetřen vodním zákonem. Marie Štulířová požaduje příjezd na pozemek v jejím vlastnictví, stejně jako Jarmila Slavíková. Daniela Cífková uvedla, že příjezd na pozemek nepožaduje. Žadatelé do protokolu

vyjádřili požadavek na cestu k jejich pozemku. Jiří Kučera přislíbil vyjádřit se k ústnímu jednání ve lhůtě sedmi dnů.

Stanovisko Jiřího Kučery k řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace v k. ú. Kudlovice správní orgán obdržel dne 13.03.2023.

Dle názoru Jiřího Kučery, zastoupeného JUDr. Marií Šupkovou, advokátkou, nelze souhlasit s tím, že by přes pozemky, mj. v jeho vlastnictví, vedla účelová komunikace, a že by tedy bylo možno řešit odstranění brány nezbytné k zabránění volného pohybu ovcí mimo vymezené pozemky určené k zemědělskému užívání. Postup upravený v ustanovení § 29 ZoPK lze uplatnit pouze ve vztahu k veřejně přístupné účelové komunikaci, a ta v daném místě neexistuje.

Z popisu zjištěného stavu, jak je uveden v protokolu z ústního jednání, lze dle názoru Jiřího Kučery dovodit, že se reálně o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná, ačkoli z daného protokolu není jasné, jaké závěry správní orgán učinil na základě skutkových zjištění, tedy zda se skutečně na daných pozemcích pozemní komunikace nachází a zda existuje souhlas vlastníka pozemků s jejím užíváním pro veřejné účely či nikoliv.

V této souvislosti Jiří Kučera namítl, že skutečnost, že bylo manželům Češkovým jako majitelům pozemku parc. č. st. 385 v k. ú. Kudlovice, na němž si postavili před lety chatku k rekreaci, umožněno příležitostně projíždět přes zatravněné pozemky a dovézt si potřebné věci, není samo o sobě souhlasem vlastníka s užíváním pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace.

Zároveň poukázal na to, že žadatelé se žalobou ze dne 14.08.2021 domáhali u Okresního soudu v Uherském Hradišti ochrany držby s tvrzením, že jim Jiří Kučera brání ve výkonu práva chůze a jízdy přes pozemky parc. č. 2095, 2098/2, 2093 a 2094 v k. ú. Kudlovice. Žalobu opírali o tvrzení, že předmětné pozemky dlouhodobě využívali k chůzi a jízdě. V červnu či červenci 2021 jim bylo v této „držbě“ bráněno, když byly tyto pozemky ohrazeny a přístupová brána dočasně uzavřena, neboť se zde nacházely ovce, které plochu vypásaly. Soud I. stupně žalobu zamítl, jelikož žadatelé dle jeho názoru neprokázali, že jim svédčí právo chůze a jízdy zakládající oprávněnou držbu. Danou žalobou žadatelé rovněž tvrdili zásah do jejich vlastnických práv ze strany Jiřího Kučery. Dle závěru odvolacího soudu nebylo tvrzeno ani doloženo, že by se v daném případě jednalo o účelovou komunikaci, jak ji upravuje ZoPK ve svém ustanovení § 7, protože vedle stálosti a patrnosti cesty v terénu je nezbytný souhlas vlastníka s obecným užíváním a nutná komunikační potřeba. K tomuto Jiří Kučera doložil usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti č. j. 14 C 177/2021-22 ze dne 24.08.2021 a usnesení Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně č. j. 60 Co 226/2021-47 ze dne 30.11.2021, jakož i usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti č. j. 14 C 177/2021-56 ze dne 08.03.2022 o odmítnutí části žaloby o povinnosti strpět výkon práva chůze a jízdy za účelem zajištění přístupu žadatelů na pozemky parc. č. st. 385, jehož součástí je stavba rodinné rekreace č. ev. 15, parc. č. 2279/3 v obci a k. ú. Kudlovice.

Pan Jiří Kučera současně uvedl, že žadatelé iniciovali v květnu 2022 zahájení řízení o určení právního vztahu k předmětné pozemní komunikaci v k. ú. Kudlovice, kdy v tomto směru proběhlo dne 02.06.2022 jednání na místě. Výsledkem tohoto jednání měla být dohoda mezi Jiřím Kučerou a žadateli, že se ti to pokusí vzájemně nalézt mimosoudní řešení vzniklé situace, zejména pokud omezení průjezdu je po krátké omezenou dobu v roce, kdy musí být plocha ve vlastnictví i plocha v užívání Jiřího Kučery po dobu vypásání ovcemi uzavřena. Neuzavřená brána byla důvodem úniku ovcí z ohrady, kdy tyto pak mj. ohrožovaly provoz na přilehlé komunikaci.

Ze strany právní zástupkyně Jiřího Kučery byl dne 18.07.2022 směrem k žadatelům učiněn písemný návrh (viz příloha stanoviska Jiřího Kučery k vedenému řízení), v jehož rámci byl Jiří Kučera připraven sepsat dohodu, která měla žadatelům umožnit za jím konkrétně stanovených podmínek celoroční přístup k chatce, příjezd osobním automobilem a bezplatné využívání dotčených pozemků v nezbytné míře a šetrným způsobem za účelem přístupu a příjezdu k chatě ev. č. 15 v k. ú. Kudlovice. Tento návrh Jiřího Kučery nebyl žadateli akceptován. Ti se nyní dle Jiřího Kučery domáhají odstranění překážky, tedy brány oddělující jím užívané pozemky od veřejného prostoru, i když tato brána nebývá uzamčena, a především nejde o veřejnou účelovou komunikaci ani o situaci, kdy by skutečně bylo přístupu na jejich pozemek bráněno. Dále Jiří Kučera namítl, že neexistuje-li zde veřejná komunikace, nemůže ji zřídit stavební, resp. silniční úřad, ale nezbytnou cestu může s odkazem na ustanovení § 1029 a násl. zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění

pozdějších předpisů, zřídil pouze soud, pokud nejde o situaci, kdy si stav (nemovitost bez spojení s veřejnou cestou) zavinil vlastník této nemovitosti.

Podle Jiřího Kučery si žadatelé vybudovali předmětnou chatku bez toho, aby si předtím zajistili příjezd či přístup k ní. Pokud jde o příjezd a přístup k chatce, žadatelé dle jeho mínění spoléhali na tolerantní přístup vlastníků dotčených pozemků. Závěrem pan Kučera upozornil na to, že žadatelům se nabízí i jiný přístup k jejich nemovitosti než přes pozemky mj. ve vlastnictví Jiřího Kučery, byť méně pohodlný. Jak dodává, zřízení nezbytné cesty jen proto, aby mohli majitelé nemovitosti dojet autem až k ní a mít tak pohodlnější spojení není zákonem automaticky předpokládáno. Projednávaný návrh žadatelů na odstranění překážky z komunikace lze proto podle něj označit jako nedůvodný.

Dne 22.03.2023 byly správnímu orgánu ze strany žadatelů (prostřednictvím e-mailu Hany Češkové, dcery žadatelů) doplněny informace a dokumenty k žádosti ve shora uvedené věci.

Z doplněného vyjádření vyplývají následující skutečnosti:

V roce 1974 postavil Jaroslav Češek se svým otcem chatu, přičemž jako příjezdovou a přístupovou cestu používali předmětnou komunikaci, jež byla využívána i ostatními vlastníky pozemků v dané lokalitě. Hojně zde jezdily traktory a kombajny, bez potřeby uznat tuto cestu jako veřejnou, ačkoli takové povahy byla. S majiteli pozemků, na nichž se předmětná komunikace nachází, nebyl v tomto směru žádný problém. Před několika lety si v dané lokalitě koupil nebo pronajal pozemky Jiří Kučera za účelem chovu ovcí. Vztahy mezi žadateli a Jiřím Kučerou fungovaly až do doby, kdy si Jiří Kučera pronajal další pozemek a začal pást ovce i v místě hned za mostkem. K chatě žadatelů se tedy muselo projet přes ohradu s ovci. Ačkoli to bylo pro žadatele nepříjemné, vždy si dávali záležet na tom, aby se zvířatům nic nestalo a branka byla pečlivě zavřená. V blíže nespecifikované době pak měl Jiří Kučera vystoupit s pro žadatele nejasným návrhem na odkoupení chaty. Žadatelé na tento návrh nereagovali, protože neměli v úmyslu chatu prodávat a Jiřímu Kučerovi ve snaze se domluvit nabídli finanční kompenzaci za průjezd přes jeho pozemek. Situace vygradovala tím, že Jiří Kučera branku k příjezdové cestě uzavřel a opatřil ji zámkem. Žadatelé se s žádostí o pomoc obrátili na policii a na starostku obce Kudlovice, avšak bezvýsledně. Následně Jiří Kučera kontaktoval žadatele písemně (viz dopis ze dne 03.08.2021), jeho návrhy však byly pro žadatele nepřijatelné. Žadatelé proto s pomocí právního zástupce podali u Okresního soudu v Uherském Hradišti žalobu o ochranu rušené držby a následně odvolání proti jeho usnesení č. j. 14 C 177/2021-22 ze dne 24.08.2021, kterým byla žaloba žadatelů zamítnuta. Vzhledem k tomu, že žadatelé nebyli v řízení o žalobě z rušené držby úspěšní, nezbylo jim než se obrátit na správní orgán s žádostí o veřejnou cestu. Návrh dohody o přístupu na pozemek parc. č. 2297/3 v k. ú. Kudlovice ze dne 18.07.2022, který byl žadatelům předložen právní zástupkyní Jiřího Kučery, vnímají tito jako nejednoznačný a lehce porušitelný. Prostřednictvím nového právního zástupce žadatelé Jiřímu Kučerovi navrhli vyřešit celou záležitost uzavřením dohody o právu cesty ve formě služebnosti s tím, že cesta bude moci být vykonávána jak průchodem, tak průjezdem (viz dopis ze dne 11.11.2022), prozatím bez reakce Jiřího Kučery. Současně žadatelé s právním zástupcem řeší všechny kroky, tzn. i jejich žádost o veřejnou cestu.

Dopisem ze dne 11.08.2023 č. j. MUUH-SŽP/78958/2023/HanJ správní orgán vyzval účastníky řízení, aby se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřili k podkladům rozhodnutí.

Rozhodnutí, proti kterému podal odvolatel odvolání, správní orgán vydal dne 11.09.2023 pod č. j. MUUH-SŽP/27524/2022/HanJ.

O odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí, které odvolatel podal dne 19.09.2023, správní orgán vyrozuměl dne 09.10.2023 ostatní účastníky řízení a určil jim lhůtu, v níž se mohli účastníci řízení k tomuto odvolání vyjádřit.

Vzhledem k tomu, že tohoto práva žádný z účastníků řízení nevyužil, následně správní orgán předal spisový materiál odvolacímu orgánu.

Odvolací orgán se nejprve zabýval otázkou, zda se jedná o odvolání řádné, tzn. podané účastníkem řízení v zákonné lhůtě.

Podle ustanovení § 81 odst. 1 správního řádu může účastník podat proti rozhodnutí odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Podle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Z údajů o doručení napadeného rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zjištěno, že odvolateli bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 18.09.2023. S ohledem na to, že odvolatel odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí podal dne 19.09.2023, lze uzavřít, že se jedná o odvolání včasné, tj. podané v zákonem stanovené lhůtě. Zároveň lze konstatovat, že se jedná o odvolání přípustné, neboť bylo podáno účastníkem řízení.

Podle ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Podle odst. 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení (§ 142 odst. 2 správního řádu).

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Podle odstavce 2 se pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie: a) dálnice, b) silnice, c) místní komunikace, d) účelová komunikace.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

Podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku. Podle druhého odstavce téhož ustanovení lze pevnou překážku umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření. Podle ustanovení § 29 odst. 3 téhož zákona pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.

Odvolací orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a shledal, že podané odvolání je důvodné.

Správní orgán zatížil napadené rozhodnutí vadou spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Skutkové závěry, které správní orgán učinil v napadeném rozhodnutí, nemají dostatečnou oporu ve spisu ani v provedeném dokazování. Z ustanovení § 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu. Správní řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, je rovněž zatíženo dalšími vadami (včetně procesních), které v konečném důsledku založily nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Správní řád dále stanoví, že k provedení důkazů je možno užít všech důkazních prostředků, jež jsou ke zjištění skutečného stavu věci vhodné. Správnímu orgánu je tak uložena povinnost volit pro posouzení a rozhodnutí dané věci takový důkazní prostředek, který je schopen o podstatných skutečnostech vypovědět více než důkazní prostředek jiný. Jako podklad pro vydání rozhodnutí je pak možno použít jen takové důkazy, které byly provedeny v souladu s právními předpisy.

Jedním z podkladů, z nichž správní orgán vycházel při samotném rozhodování, byly údaje z jednání konaného dne 02.06.2022, které si ale správní orgán opatřil, aniž by o provádění tohoto důkazu vyrozuměl všechny známé účastníky řízení.

Podle ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Řízení v nyní projednávané věci bylo zahájeno dne 30.03.2022 na základě žádosti o „určení zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoliv“ podané žadatelem, kterou správní orgán posoudil dle jejího obsahu jako žádost o odstranění pevné překážky podle ustanovení § 29 odst. 3 ZoPK.

Ustanovením § 47 odst. 1 správního řádu je správnímu orgánu uložena povinnost o zahájení správního řízení uvědomit bez zbytečného odkladu poté, co bylo řízení zahájeno, všechny jemu známé účastníky řízení. Zmíněné ustanovení § 47 se pak vztahuje zejména na účastníky řízení podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu.

Jestliže v daném případě účastníci řízení nebyli nikterak správním orgánem vyrozuměni o zahájení správního řízení, neboť toto bylo oznámeno fakticky až dne 07.02.2023, a tito tak neměli možnost se místního šetření konaného dne 02.06.2022 zúčastnit a vyjádřit se k sepsanému protokolu, měl výše zmíněný postup správního orgánu za následek zkrácení na právech účastníků řízení, kdy účastníkům řízení byla upřena možnost bezprostředně reagovat na zjištění učiněná správním orgánem, případně je rozporovat a doplnit o další skutečnosti. Pokud tedy správní orgán provedl šetření nebo ohledání na místě samém bez toho, aby o tomto úkonu vyrozuměl všechny osoby, jimž náleží účastenství v daném řízení, a bez toho, aby průběh tohoto úkonu v podobě řádně sepsaného protokolu a případné fotodokumentace zachytil ve správním spisu, byl uvedený postup bezpochyby zásahem do procesních práv účastníků řízení.

Odvolací orgán k tomuto doplňuje, že postup, v jehož rámci si správní orgán opatřuje nezbytná vysvětlení k prověření oznámení, jiných podnětů a vlastních zjištění, jež by mohla být důvodem k zahájení správního řízení, se používá před zahájením správního řízení z moci úřední (§ 137 správního řádu). Úprava podání vysvětlení pak navazuje na ustanovení § 42 správního řádu, podle kterého jsou správní orgány povinny přijímat podněty k tomu, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Správní orgán se dopustil procesního pochybení nejen tím, že tento institut analogicky použil v řízení zahájeném na základě žádosti, ale rovněž tím, že místní šetření ze dne 02.06.2022, v rozporu s ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu, použil jako důkazní prostředek.

Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo mimo jiné i na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Účastníci řízení mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko (ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu). Právo účastníků správního řízení navrhnout správnímu orgánu důkazy a uplatňovat jiné návrhy pak upravuje ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu, s nímž souvisí ustanovení § 52 téhož zákona, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však musí provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a to na základě ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. V případě, kdy má správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Stěžlí lze však skutkový stav považovat za zjištěný ve fázi zahájení správního řízení. Tím, že správní orgán do oznámení o zahájení řízení zapracoval informaci, že po provedeném ústním jednání bude, po uplynutí lhůty určené v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření účastníků řízení k podkladům rozhodnutí, ve věci rozhodnuto, dal de facto účastníkům na srozuměnou, že k věci již zaujal své stanovisko a možnost dalšího dokazování ve věci vyloučil. V řízení tak byla vyvolána určitá procesní nejistota, kdy účastníkům řízení bylo znemožněno hájit svá práva zákonem deklarovaným způsobem.

Místní šetření, která mají de facto povahu ohledání ve smyslu ustanovení § 54 správního řádu, tak byla z uvedeného důvodu provedeno dne 02.06.2022 procesně nesprávným způsobem (nezákonně). Pokud správní orgán o něj opřel své rozhodnutí ve věci, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ohledání věci není totiž možné provádět utajeným (kabinetním) způsobem, tedy bez přítomnosti účastníků řízení. To ostatně potvrdil i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29.05.2009 č. j. 30 Ca 166/2008-28. Stejný závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26.03.2010 č. j. 59 Ca 92/2009-54, podle kterého nelze provést ohledání na místě mimo ústní jednání bez vyrozumění účastníků řízení a bez pořízení protokolu ve smyslu ustanovení § 18 správního řádu o něm.

K posouzení otázky, zda se na předmětných pozemcích v k. ú. Kudlovice nachází účelová komunikace, bylo nepochybně vhodné, aby správní orgán provedl dokazování ohledáním na místě, neboť skutkový stav ohledně účelových komunikací v řízení o odstranění pevné překážky se zpravidla zjišťuje místním šetřením. Současně je však podle odvolacího orgánu nutno zdůraznit, že není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků řízení na provedení důkazů naloží, které důkazy provede a ke kterým důkazům naopak nepřihlédne. Pokud správní orgán některé z důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí odůvodnit, proč se tak stalo.

Odvolacímu orgánu s ohledem na výše uvedené nezbyvá než konstatovat, že v daném řízení nebylo provedeno řádné dokazování, a tedy nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí ve věci.

Ze spisové dokumentace vyplývá, a účastníky řízení nebylo nikterak rozporováno, že pevnou překážku v podobě uzamykatelné brány umístil na předmětnou pozemní komunikaci Jiří Kučera. Ve spisu není nikterak doloženo, že by pro umístění pevné překážky bylo vydáno povolení silničního správního úřadu, lze mít tedy důvodně za to, že se jedná o pevnou překážku ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 ZoPK. Jako sporná se však ukázala otázka, zda je tato komunikace veřejně přístupnou účelovou komunikací se všemi důsledky z toho vyplývajícími, nebo nikoliv. Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 29 odst. 3 ZoPK je možné nařídit odstranění překážek pouze z veřejně přístupných pozemních komunikací, je zodpovězení otázky, zda se na předmětných pozemcích v k. ú. Kudlovice nachází veřejně přístupná účelová komunikace, nebo nikoli, zcela zásadní.

Pokud jde o definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace, správnímu orgánu nelze rozhodně upřít, že by se jimi nezabýval.

Povinnosti vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu, aby zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, však správní orgán nedostál.

Správní orgán nevyužil všech možných důkazních prostředků k tomu, aby odstranil pochybnosti o zjištěném stavu věci a vypořádal se s rozpory v tvrzeních účastníků řízení.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, z jakých podkladů správní orgán při rozhodování vycházel, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, jak se vypořádal s argumentacemi účastníků řízení, které námítky účastníků považoval za mylné nebo vyvrácené a proč, jak byla naplněna zákonná kritéria. Pro správním orgánem předestřený skutkový stav a z něj vyvozené závěry nelze najít oporu ve spisovém materiálu, pro nedostatek odůvodnění je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Některá skutková zjištění, k nimž správní orgán dospěl, se objevují překvapivě až v napadeném rozhodnutí, což je nepřijatelné.

Z napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán si byl vědom povinnosti vyřešit předběžnou otázku, zda se v případě předmětné cesty v k. ú. Kudlovice, na níž byla v místě sjezdu ze silnice III/43220 směrem k mostu přes koryto vodní plochy, na pozemku parc. č. 2095 a parc. č. 2098/2 v k. ú. Kudlovice, umístěna uzamykatelná kovová brána, jedná o veřejně přístupnou komunikaci.

Z právní úpravy citované výše lze dovodit, že komunikace bude mít charakter účelové komunikace, a to ex lege, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace dle ustanovení § 2 ZoPK (bude mít charakter dopravní cesty) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v ustanovení § 7 odst. 1 věta první ZoPK (zákonný účel). ZoPK ve svém ustanovení § 19 odst. 1 dále stanoví, že v mezích zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a za podmínek stanovených ZoPK smí každý užívat účelové a ostatní pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny. Tento způsob užívání pozemní komunikace je zákonem nazýván jako obecné užívání. Obecné užívání se vztahuje i na účelové komunikace veřejně nepřístupné, je však ZoPK poměrně výrazně omezeno (§ 7 odst. 2 ZoPK).

Vzhledem k tomu, že vznik účelové komunikace je zásahem do vlastnického práva, je nutné, aby byly naplněny další podmínky vyplývající z judikatury správních soudů a Ústavního soudu. ZoPK je nutno vykládat v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod tak, že veřejně přístupná účelová komunikace může vzniknout proti vůli vlastníka dotčeného pozemku pouze za poskytnutí kompenzace (náhrady). Ústavní soud proto ve svém nálezu ze dne 09.01.2008 sp. zn. II. ÚS 268/06 konstatoval, že pokud některá z podmínek nuceného

omezení vlastnického práva absentuje, jedná se o neústavní porušení ústavního práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka. Jinak řečeno, existuje-li v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Vzhledem k tomu, že ZoPK omezení vlastnického práva nespojuje s poskytnutím finanční náhrady, lze konstatovat, že jako jediný ústavně konformní výklad je ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Pokud vlastník pozemku zřídí účelovou komunikaci anebo souhlasí-li, byť i konkludentně, s jejím zřízením (aniž by šlo o komunikaci v uzavřeném prostoru sloužící pro potřeby vlastníka nebo provozovatele tohoto prostoru či objektu), stává se tato komunikace veřejně přístupnou a vztahuje se na ni nadále obecné užívání pozemní komunikace (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.03.2002 sp. zn. 22 Cdo 1911/2000).

Co se týče posouzení kvality souhlasu vlastníka, tento může být buď výslovný, nebo konkludentní (vlastník strpěl užívání pozemku jako pozemní komunikace). V případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání vlastníka pozemku, nestačí pouze jeho vnitřní nesouhlas, neboť tento není navenek prokazatelný. Výslovný souhlas může být dán i do budoucna, konkludentní souhlas naopak směřuje do minulosti, tzn., že nejprve musí být pozemek užíván jako cesta ze strany veřejnosti a teprve pokud vlastník dostatečně dlouho tomuto užívání nebrání (neprojeví kvalifikovaným způsobem nesouhlas), aktivuje se veřejné subjektivní právo na obecné užívání cesty, které svědčí každému (§ 19 odst. 1 ZoPK). Jestliže tedy vlastník neprojeví kvalifikovaný nesouhlas se vznikem účelové komunikace, platí, že jeho souhlas je dán. K otázce kvalifikovaného nesouhlasu je možno odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.09.2009 č. j. 5 As 27/2009-66), ze kterého vyplývá, že *„Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání“*. Souhlasí-li vlastník se zřízením účelové komunikace, jsou jeho soukromá práva omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace dle ustanovení § 19 odst. 1 ZoPK.

Další podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace, kterou ve své rozhodovací činnosti dovodila až judikatura soudů, je existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2012 č. j. 1 As 32/2012-42). Cílem posuzování, zda v konkrétním případě tato nutnost je dána nebo ne, je zajistit proporcionalitu mezi veřejným zájmem v podobě využití cesty na soukromém pozemku širokou veřejností a omezením, které toto užívání přináší vlastníkům dotčeného pozemku. Zjednodušeně řečeno, existuje-li jiný vhodný způsob, jak sledovaného cíle dosáhnout, a přitom neomezit vlastnické právo, je třeba dát přednost tomuto jinému způsobu. Jinými slovy, není-li naplněna nutná komunikační potřeba, není dán ani dostatečně silný veřejný zájem na omezení vlastnického práva. Naopak existence nezbytné komunikační potřeby je splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat.

K těmto podmínkám pak ve smyslu shora uvedeného nálezu přistupuje další podmínka. Veřejně přístupná účelová komunikace nevznikne totiž v případě, kdy bude komunikační spojení mezi nemovitostmi na daném pozemku zajištěno soukromoprávním institutem, jako např. zřízením věcného břemene (služebnosti) či prostřednictvím individuálních souhlasů apod.

Lze tedy shrnout, že k posouzení komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace musí být naplněny její zákonné znaky uvedené v ustanovení § 2 odst. 1, 2 a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a dále další podmínky vyplývající z judikatury správních soudů a Ústavního soudu. Musí být tedy naplněny znaky: existence dopravní cesty, naplnění zákonného účelu, alespoň konkludentně udělený souhlas vlastníka příslušného pozemku či jeho právního předchůdce se vznikem této komunikace a znak nutné komunikační potřeby. Tyto znaky musí být splněny kumulativně a musí se časově střetnout v době rozhodování správního orgánu o tom, zda určitá cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.06.2017 č. j.: 2 As 337/2016-64). Pokud by byť i jeden ze znaků scházel, o veřejně přístupnou účelovou komunikaci se jednat nemůže.

K jednotlivým znakům veřejně přístupné účelové komunikace, které měl správní orgán v řízení řádně vyhodnotit, sděluje odvolací orgán následující:

Existence stálé a v terénu patrné dopravní cesty

Na úvod je třeba zdůraznit, že daný znak slouží pouze k vyloučení těch cest, které ve skutečnosti žádnými cestami nejsou, protože buď v terénu nikdy reálně neexistovaly, nebo naopak již dávno pokojně zanikly. Při hodnocení tohoto znaku veřejně přístupné účelové komunikace jde ve skutečnosti „jen“ o posouzení, zda je cesta v terénu patrná a stálá, tedy zjednodušeně řečeno o to, zda cesta existuje a někam se po ní chodí nebo jezdí.

Způsob, jak byla tato komunikace nastolena ani to, zda je výsledkem stavební činnosti, nebo jaký je její dopravně technický stav, není rozhodující. Jak totiž plyne i z platné soudní judikatury nebo odborné literatury, pro naplnění tohoto znaku stačí i vyjeté koleje či vyšlapaná cesta. Znak stálé a v terénu patrné cesty podle judikatury Nejvyššího správního soudu může splňovat také např. travnatý pás mezi ploty, pokud je průběh cesty dostatečně stálý a patrný z tvaru a polohy pozemku, resp. jeho fyzicky vymezené části (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.04.2014 č. j. 10 As 41/2014-39). Rozhodné není ani to, zda je dopravní cesta vedena v katastru nemovitostí jako ostatní plocha, ostatní komunikace.

Tento znak veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá již ze samotné definice pozemních komunikací, jak je obsažena v ustanovení § 2 ZoPK. Musí tedy jít o dopravní cestu určenou k užití vozidly, chodci, resp. o cestu stálou a v terénu patrnou. Účelová komunikace nevznikne na pozemku, přes nějž sice budou jiné osoby než jeho vlastníci chodit nebo jezdit, avšak nebudou tak pokaždé činit ve stejné trase, ale budou chodit či jezdit různě, tudíž se na takovém pozemku nevytvoří vyšlapaná pěšina či vyjeté koleje buď vůbec, nebo jen málo zřetelně a v různých částech pozemku.

Z odůvodnění na straně 2 napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán se měl posouzením znaku stálé a v terénu patrné dopravní cesty poprvé zabývat při místním šetření dne 02.06.2022, kdy bylo správním orgánem zjištěno, že „cesta, která je předmětem žádosti, je v terénu patrná pouze v místech od napojení cesty na silnici III/43220 po bránu, která zamezuje dalšímu vjezdu. V místech za bránou, kde má uvedená komunikace pokračovat k pozemkům žadatele však cesta v terénu již patrná není. Tuto skutečnost uvádí i žadatel ve své žádosti, kde popisuje, že na stávající mostek přes potok navařil pan Jiří Kučera bránu, zamknul ji, dal značku zákaz průchodu a vstupu, polní cestu rozorál a srovnal s terénem. Byly tak ověřeny skutečnosti, které žadatel uvedl ve svém podání.“ Při ústním jednání, které se uskutečnilo dne 02.03.2023, pak měl správní orgán zkoumat a zabývat se tím, zda se na pozemcích, kudy vede domnělá cesta, nachází veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv, a zda jsou podmínky pro určení veřejně přístupné účelové komunikace splněny.

Konkrétně správní orgán na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že citují: „Při místním šetření na místě samém bylo zjištěno, že předmětná cesta je stálá a patrná pouze v místech od napojení cesty na silnici III/43220 po mostek přes potok, kde je umístěna brána. V místech za branou směrem k pozemkům žadatele již patrná v terénu není. Může se jednat o důsledek činnosti, který žadatel popisuje ve svém podání a to ten, že cestu rozorál a srovnal s terénem pan Jiří Kučera, který také na cestu umístil pevnou překážku v podobě brány a zamezil tak příjezdu na okolní pozemky. Silniční správní úřad vycházel tedy z popisu uvedeným žadatelem a také si ověřil skutečnosti v mapových podkladech. Dle popisu v žádosti žadatel uvádí, že cesta, která sloužila jako příjezd mimo jiné k jeho pozemkům se zde nacházela minimálně od roku 1974 po které jezdili a chodili i majitelé okolních pozemků a družstvo. Vše se změnilo v červenci 2021, kdy pan Kučera zakoupil asi tři menší pozemky, přes hranici kterých tato cesta vedla. Další pozemky si pronajal a pase na nich ovce. Na stávající mostek přes potok si navařil bránu, zamknul ji, dal zákaz průchodu a vstupu. Polní cestu rozorál a srovnal s terénem. Žadatel ke své žádosti předložil také mapu ze serveru www.mapy.cz, kde je patrné, že k pozemku žadatele s objektem ev.č 15 vede v terénu viditelná cesta a to od místa napojení na silnici III/43220 až k objektu chaty tak, jak je popsáno v žádosti. Pokud došlo ke svémocnému zásahu do obecného užívání určité sporné cesty, pak by silniční správní úřad měl zkoumat patrnost cesty v terénu k datu neoprávněného zásahu. Uzavřením cesty bránou a neoprávněným zásahem do obecného užívání cesty v podobě rozorání cesty a srovnání s terénem, není tato cesta v současné době patrná v terénu. V takovém případě je však pro posouzení prvního znaku patrnosti cesty v terénu dostačující, že trasa cesty je viditelná na přiložených mapách ještě v roce 2021. První znak je tedy splněn a lze konstatovat, že cesta patrná v terénu zde byla ještě v roce 2021.“ (konec citace).

Odvolací orgán se nebude opakovaně vracet ke zjištěním, k nimž dospěl při přezkoumání postupu správního orgánu, pokud jde o použití zápisu z místního šetření ze dne 02.06.2022 jako důkazního prostředku. K tomuto

odvolací orgán pouze doplňuje, že pořízení zápisu či záznamu správním orgánem nenaplnuje samo o sobě požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu dle ustanovení § 3 správního řádu. Pokud jde o „Protokol o ústním jednání“ ze dne 02.03.2023, tento žádná ze shora citovaných zjištění správního orgánu neobsahuje. Naopak při místním šetření, které se uskutečnilo dne 02.03.2023 na místě samém, mělo být správním orgánem zjištěno, že „komunikace v terénu není patrná – obě brány otevřené, zábrany (pevné překážky momentálně odstraněny viz fotodokumentace“. Z vyjádření zúčastněných je pouze patrné, zda tito požadují příjezd ke svým pozemkům, nebo na zajištění příjezdu netrvají. Není pochyb o tom, že správní orgán v daném případě postupoval v rozporu s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu, když výše uvedený protokol obsahuje jen strohý popis situace, požadavek účastníků řízení na příjezd v rozsahu „požadují – nepožadují“ a odkaz na to, že Jiří Kučera se k protokolu vyjádří ve lhůtě 7 dnů. Označení úkonů, o kterých se protokol sepisuje, a vylíčení jejich průběhu, jakožto i kompletní údaje umožňující řádnou identifikaci přítomných osob (těmito údaji jsou jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popř. jiný údaj podle zvláštního zákona) v něm zaznamenány nejsou.

Protokol je důkazním prostředkem a podává důkaz o tom, co je v něm uvedeno. Pokud v něm výše uvedená zjištění absentují, nemohly se stát podkladem pro rozhodnutí ve věci, resp. důkazem, na kterém by správní orgán závěr o dopravní cestě v předmětné lokalitě mohl vystavět.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že správní orgán zatížil předmětné správní řízení vadou. Součástí „Protokolu o ústním jednání“ je sice i fotodokumentace, tato je však svým obsahem v rozporu s písemným záznamem protokolu i v rozporu s tím, jak zjištění učiněná v průběhu jednání dne 02.03.2023 správní orgán interpretuje v napadeném rozhodnutí. Nejenže přiložené fotografie neobsahují údaje o tom, kdy byly pořízeny, není z nich ani zřejmé, co konkrétně zachycují.

V neposlední řadě odvolací orgán považuje za nutné upozornit na to, že správní orgán nikterak nereagoval na námitku Jiřího Kučery v jeho stanovisku, které bylo správnímu orgánu doručeno prostřednictvím právní zástupkyně Jiřího Kučery dne 13.03.2023.

Jiří Kučera ve svém stanovisku uvádí, že z protokolu z jednání není jasné, „... jak si stavební úřad vyhodnotil v řízení o odstranění pevné překážky stav, zda se skutečně na daných pozemcích pozemní komunikace nachází ...“.

Správní orgán rozhodl ve věci, aniž se pokusil odstranit nedostatky a rozpory v provedeném dokazování. Jde tak v daném případě o pochybení, jež mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Odvolací orgán dává správnímu orgánu za pravdu v tom, že v řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace musí správní orgán při zkoumání stálosti a patrnosti cesty v terénu vycházet vždy ze stavu v době, kdy bylo zabráněno jejímu užívání, nikoli v době rozhodování, resp. ke dni provedení místního šetření.

Jak již bylo několikrát judikováno soudy různých instancí, ve vztahu k otázce vzniku účelové komunikace není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Správním orgánům při posuzování naplnění znaků účelové komunikace proto není nikterak upírána možnost zohlednit též tvar pozemku, na kterém se daná komunikace nachází, a jeho vztah k sousedním pozemkům. Absence vyjetých kolejí či vyšlapané cesty, které zřetelnost účelové komunikace v terénu většinou potvrzují, představují pouze část z faktorů, na něž je při posuzování existence účelové komunikace nutno brát zřetel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.04.2014 č. j. 10 As 41/2014-39). Naplnění tohoto znaku je tak nutno dovodit z jiných důkazů, např. z výpovědí svědků, dobových leteckých snímků, listinných důkazů, geometrických plánů apod.

Pokud správní orgán pro posouzení znaku stálosti a patrnosti cesty v terénu usoudil, že jako důkaz je zcela dostačující snímek ortofotomapy z roku 2021, pak tak učinil poněkud unáhleně. Snímky ortofotomap (zvláště ty historické) zpravidla nemohou samy o sobě bez dalších pochybností jednoznačně prokázat existenci či neexistenci stálé a v terénu patrné dopravní cesty, a to s ohledem na jejich často nízkou kvalitu rozlišení.

Zákonný účel

Jde o druhý ze dvou pojmových znaků účelové komunikace, které definuje ZoPK. Aby tento znak byl naplněn, musí účelová komunikace splňovat účel vymezený v ustanovení § 7 odst. 1 ZoPK, tj. musí sloužit ke

spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Za účelovou komunikaci lze označit i pouhé spojení mezi nemovitostmi navzájem. Pokud jde o spojení nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi, lze sem zařadit připojení několika soukromých nemovitostí na jinou pozemní komunikaci, včetně jiné komunikace. Dokonce i spojnice jediné nemovitosti s jinými pozemními komunikacemi dle odborné literatury splňuje znak zákonného účelu, pokud budou splněny i další tři znaky, s nimiž je podle ZoPK a soudní judikatury spojen vznik a existence veřejně přístupných účelových komunikací.

Správní orgán se v napadeném rozhodnutí opět nikterak nevypořádal s námitkou, kterou k tomuto znaku prostřednictvím své právní zástupkyně podal Jiří Kučera. Ten namítá, že účelová komunikace musí splňovat parametry dané ustanovením § 7 ZoPK, a tyto zde neexistují.

Za situace, kdy na základě důkazů založených ve spisu lze mít za prokázané, že posuzovaná komunikace v daném případě naplňuje účel vymezený v ustanovení § 7 odst. 1 ZoPK, shora uvedené pochybení správního orgánu samo o sobě nemá podstatný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně v průběhu správního řízení nebylo žádným z účastníků řízení zpochybňováno, že žadatelé užívali předmětnou komunikaci k přístupu a příjezdu ke svým nemovitostem, mj. tedy i k chatě ev. č. 15 (žadatelé toto uvádí již ve své žádosti ze dne 30.03.2022 a Jiří Kučera sám tuto skutečnost následně potvrzuje ve stanovisku ze dne 13.03.2023).

Souhlas vlastníka s obecným užíváním

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2015 č. j. 6 As 213/2015-14 souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace, u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob, tj. veřejnost. Pouze u znaku souhlasu vlastníka je tedy třeba zkoumat okruh uživatelů cesty. Jestliže jde o blíže neurčený okruh osob (veřejnost), které cestu užívají buď od nepaměti, anebo od určité doby, bez aktivního odporu ze strany vlastníka dotčeného pozemku, tedy s jeho tichým souhlasem, pak je daný znak naplněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2012 č. j. 1 As 32/2012-42).

Správní orgán se sice znakem souhlasu vlastníka s obecným užíváním posuzované komunikace zabýval, dokonce věc správně uchopil, když se snažil zhodnotit, zda cestu jako takovou užívala veřejnost. Přesto však je jím vydané rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgán v první řadě, v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neuvedl, na základě jakých podkladů dospěl k závěru, že cesta sloužila pouze určitému okruhu osob, a ne veřejnosti. Svůj závěr podepřel pouze úvahou, že posuzovaná komunikace nevede k žádnému pro veřejnost atraktivnímu cíli, proto jiné osoby nemají důvod cestu užívat. Správní orgán měl na základě provedení dokazování dospět k jednoznačnému závěru, zda předmětnou komunikaci užívalo omezené množství oprávněných osob, nebo zda v daném případě lze shledat naplnění podmínky obecného užívání, tedy že komunikaci užíval neurčený okruh osob. Poté bylo namístě se zabývat tím, zda vlastníci pozemků měli důvod svůj souhlas či nesouhlas vyjadřovat. Jestliže správní orgán usoudil, že „není zcela zřejmé, zda byla cesta mlčky věnována veřejnosti nebo zda vlastníci pozemků souhlasili s užíváním cesty pouze omezeným okruhem osob, který však netvoří veřejnost“, nemohl současně z takového skutkového zjištění vyvodit (zcela nesprávný) právní závěr, že v daném případě byl souhlas vlastníků pozemků s vedením cesty udělen konkludentně pouze úzkému okruhu osob, a proto nelze hovořit o věnování cesty veřejnosti.

Skutečnost, že současní vlastníci pozemků, na nichž se předmětné komunikace nachází, vyjádřili při ústním jednání svůj zájem na tom, aby měli zajištěn příjezd, není pro rozhodnutí ve věci relevantní.

Odvolacímu orgánu také není příliš jasné, které vlastníky (zda ty současné, nebo jejich právní předchůdce) měl správní orgán na mysli při konstatování, že nikdo z vlastníků pozemků nevyjádřil svůj aktivní nesouhlas s užíváním cesty. Aby mohl správní orgán dospět k tomuto skutkovému závěru, musel by pro něj mít dostatečnou oporu ve spisu, což jednoznačně nemá. V případě mlčky daného souhlasu dochází nejprve k obecnému užívání a teprve pokud toto užívání trvá pokojně, bez aktivního zásahu vlastníka, dostatečně dlouhou dobu, vzniká veřejná cesta. Nelze vycházet k aktuální vůli vlastníka. I vlastník, který se vznikem veřejné cesty souhlasil, se může v době rozhodování bránit jejímu dalšímu veřejnému užívání. Takový pozdní nesouhlas však již není pro vznik veřejné cesty podstatný.

Při dokazování tak nezbyvá než se vrátit do minulosti, do doby, kdy byla cesta zřízena nebo kdy začala samovolně vznikat. Z tohoto důvodu je proto nezbytné zjistit, kdy posuzovaná komunikace vznikla, kdo byl tehdy jejím vlastníkem (pokud by se mělo jednat o veřejnou cestu, jeho postoj je pro udělení souhlasu relevantní), odkud a kam vedla, kým a jakým způsobem byla celá komunikace užívána, komu sloužila a z jakých důvodů.

Přestože spis obsahuje sdělení žadatelů, že předmětná komunikace měla existovat již v roce 1974, kdy došlo k výstavbě chaty ev. č. 15 na parc. č. st. 385 v k. ú. Kudlovice, včetně dosti podstatné informace, že cesta vedla k pozemku žadatelů, a ještě kousek dále, správní orgán tato tvrzení bez dalšího přešel a nevypořádal je. Průkaznost veřejnosti starých cest je vždy problematická, proto bylo více než nutné se tvrzeními žadatelů zabývat a za pomoci vhodných důkazních prostředků (výpověď svědků, listinné důkazy) se s nimi vypořádat, jelikož zjištěné skutečnosti by mohly mít na závěr ohledně souhlasu vlastníka s obecným užíváním zásadní vliv.

Správní orgán v rámci posouzení znaku souhlasu vlastníka s obecným užíváním učinil závěr, že se jedná o mlčky udělenou výprosu dle ustanovení § 2189 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Odvolací orgán na tomto místě nejprve ve zkratce vysvětlí rozdíl mezi veřejným užíváním pozemní komunikace, které je institutem veřejného práva, představuje omezení vlastnického práva vznikající bez dalšího přímo ze zákona a svědčí neomezenému okruhu osob (tj. veřejnosti), a výprosou, jež je institutem práva soukromého a vzniká dohodou mezi vlastníkem cesty a jejím uživatelem (vlastníkem přilehlých pozemků). Obsahem výprosy je svolení vlastníka k užívání cesty, kdy tento čin má povahu pouhé laskavosti. Jak již odvolací orgán zmínil výše, jednou udělený souhlas s veřejným užíváním účelové pozemní komunikace přeměňuje tuto komunikaci ve veřejně přístupnou účelovou komunikaci a souhlas již nelze odvolat, její právní status je závazný i pro budoucí vlastníky pozemku. Naopak udělení výprosy nemá žádný vliv na veřejnoprávní charakter dané cesty a souhlas udělený třetí osobě k užívání cesty může být kdykoliv odvolán. Rovněž výprosa může vzniknout konkludentním způsobem (mlčky), neboť vzniká nejen tím, že vlastník pozemku udělí jinému svolení, aby přes jeho pozemek procházel či projížděl, nýbrž i tak, že takové jednání strpí, nebrání mu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 07.06.2001 sp. zn. 22 Cdo 595/2001 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.08.2009 sp. zn. 25 Cdo 2230/2007).

Rozlišovacím kritériem z hlediska uděleného souhlasu (rozlišení mezi souhlasem s veřejným užíváním pozemní komunikace a výprosou) je okruh osob, které pozemek užívaly nebo užívají, resp. měly nebo mají svolení ho užívat, a míra kontroly vlastníka nad užíváním jeho pozemku. Zatímco z výprosy jsou oprávněny individuálně určené osoby, veřejné užívání pozemní komunikace svědčí neurčitému okruhu osob, tedy veřejnosti.

Odvolacímu orgánu nezbyvá než konstatovat, že ani zde se správní orgán nevyvaroval porušení povinností stanovených v ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Žadatelé uvádí, že po předmětné cestě chodili a jezdili kromě nich i majitelé okolních pozemků, družstvo tudy jezdilo svými stroji na pole, přičemž tato cesta dle tvrzení žadatelů měla v minulosti vést i dále než k jejich pozemkům. Ačkoli měl správní orgán odstranit rozpory ve vyjádřeních jednotlivých účastníků a rozptýlit tak pochybnosti ohledně okruhu uživatelů dané komunikace, neučinil tak.

Nutná komunikační potřeba

Není pochyb o tom, že vznikem veřejně přístupné účelové komunikace dochází k zásahu do vlastnického práva vlastníků pozemků, kterými taková komunikace prochází. Vlastnické právo, přestože je právem základním (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), není právem absolutním a lze jej omezit v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu. Konkrétně u veřejně přístupných účelových komunikací v soukromém vlastnictví, musí proto pro omezení existovat kromě souhlasu vlastníka pozemku i nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba.

To znamená, že existuje-li jiný způsob, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát přednost tomuto jinému způsobu. Jinými slovy, splnění znaku nutné komunikační potřeby nelze shledat, jestliže existuje komunikační alternativa, o níž je možné ještě rozumně uvažovat (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 09.01.2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 nebo obdobně též

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.08.2014 č. j. 9 As 147/2013-48, a ze dne 25.09.2014 č. j. 7 As 68/2014-87).

Alternativní cesta musí v době, kdy je existence účelové cesty zkoumána, skutečně existovat a musí mít v základních technických parametrech srovnatelné kvality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.03.2010 č. j. 5 As 3/2009-76).

Aby nebyla dána nutná komunikační potřeba, musela by totiž existovat jiná alternativní cesta stejné či srovnatelné kvality, která by šetrněji zasahovala do práv dotčené osoby. Je přitom potřeba posoudit nejen délku posuzované cesty a délku případného alternativního přístupu (příjezdu), ale také kvalitu obou variant (povrch a sklon), nutnost a nákladnost případných úprav staveb (či pozemků), jejichž přístupnost je řešena, a typ staveb (či pozemku), jejichž přístupnost je řešena (pole, zahrada, rekreační stavba, rodinný dům). Platí přitom, že vhodnými alternativami mohou být i ty, které představují zhoršení komunikačních možností (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 09.01.2013 č. j. 8 As 19/2012-42, bod 29, obdobně tam odkazovaný rozsudek téhož soudu ze dne 16.03.2010 č. j. 5 As 3/2009-76). Nově je v úvahu nutno vzít rovněž bezpečnost či vhodnost z hlediska využívání nejen motoristy, ale i cyklisty či pěšími (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.06.2022 č. j. 10 As 99/2022-56).

Komentářová literatura uvádí, že postačí, pokud se nutná komunikační potřeba vztahuje třeba i jen k jedné nemovitosti (viz Černín, K., Černínová, M. a kol. Zákon o pozemních komunikacích, Komentář, Praha Wolters Kluwer ČR 2015, str. 53).

Účelové komunikace vznikají a zanikají společně s komunikační potřebou. Pokud vlastník znemožní překážkami užívat komunikaci, a ta se proto po delší dobu neužívá, neplyne z toho automaticky, že nutná komunikační potřeba není dána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 19/2016-24 ze dne 10.08.2016).

Znak nutné komunikační potřeby se zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice.

Správní orgány musí hodnotit uskutečnitelnost a nákladnost případných úprav zpřístupňovaných nemovitostí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.04.2022 č. j. 10 As 67/2021-70 nebo rozsudek ze dne 30.11.2015 č. j. 6 As 213/2015-14). Alternativní cesta musí dosavadní komunikační potřebu naplnit v dostatečné míře. Správní orgány by měly zhodnotit její dopravně-technický a stavební stav. Zejména podle šířky, sklonu a typu zpevnění by pak měly vyhodnotit, zda se typ dopravy, který umožňuje sporná cesta, a to v rozsahu, v němž to povaha zpřístupňovaných nemovitostí do budoucna vyžaduje, může uskutečňovat též po alternativní cestě. Hodnotit je třeba také bezpečnost či vhodnost z hlediska využívání nejen motoristy, ale i cyklisty či pěšími (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.06.2022 č. j. 10 As 99/2022-56). Jak už v dané věci předeslal Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 29 A 111/2018-86 ze dne 31.03.2021, okruh nemovitostí, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice, je logicky vždy jasně omezený, může se jednat i o nemovitost jedinou.

Jak je patrné z předloženého spisu, správní orgán se dopustil pochybení také při hodnocení důkazů týkajících se znaku nutné komunikační potřeby.

Naplnění znaku nutné komunikační potřeby správní orgán zkoumal jen povrchně. Napadené rozhodnutí je tak v této části příliš strohé a v důsledku toho těžko přezkoumatelné. Správní orgán své úvahy, jež ho vedly k závěrům uvedeným v rozhodnutí, řádně neodůvodnil, pouze neúplně interpretoval vyjádření žadatelů, aniž s informacemi, které od žadatelů získal, dále pracoval, porovnal jejich výpověď s tím, co uvádí Jiří Kučera, a alespoň se pokusil odstranit rozpory ve vzájemných tvrzeních. Jiří Kučera ve svém dopisu ze dne 03.08.2021 adresovaném žadatelům mimo jiné uvádí, že *„pozemek je celoročně přístupný z horní strany přes pastviny které mám taky v pronájmu a vede zde obecní cesta a přístup je pouze o 20 metrů delší než kudy se dostáváte nyní.“*

Odvolační orgán považuje v této souvislosti za vhodné upozornit, že na tento návrh Jiřího Kučery ohledně možné varianty přístupu k nemovitostem žadatelé reagují ve své žádosti ze dne 30.03.2022: *„Jiná cesta k chatě bohužel není, tu kterou navrhoval pan Kučera vede velmi nepřístupným terénem a přes další cizí pozemky.“* Obsah vyjádření žadatelů proto nelze vykládat jako tvrzení neexistence (jakékoli) alternativní komunikace, neboť ta by se zde dle předložených skutečností nabízet měla, žadatelé ji pouze nepovažují za vhodnou. Na existenci komunikační alternativy pak Jiří Kučera upozorňuje opakovaně ve svém stanovisku ze

dne 13.03.2023. Pro tvrzení, že jiná přístupová cesta se v dané lokalitě nenachází, opět správní orgán nemá oporu ve spisu ani v provedeném dokazování. V protokolu z místního šetření není žádná zmínka o tom, že správní orgán možné alternativy dopravního spojení zkoumal, když o existenci či neexistenci jiné přístupové cesty v dané lokalitě nevyovídá ani pořízená fotodokumentace, přestože bylo důvodné, aby se touto otázkou správní orgán zabýval, stejně jako ostatními kritérii nezbytnými pro zjištění, zda je jedná o adekvátní komunikační alternativu či nikoli.

Jak odvolací orgán uvedl výše, nutná komunikační potřeba se, na rozdíl od souhlasu vlastníka s obecným užíváním, posuzuje samostatně u jednotlivých nemovitostí. Správní orgán tedy měl takřka posoudit jednu nemovitost za druhou, s níž spojoval komunikační potřebu. Stejně tak měl zkoumat případné komunikační alternativy ke každému vlastníkově dotčených nemovitostí zvláště a poté, řádně provedeným dokazováním, rozptýlit jakékoli pochybnosti o tom, zda posuzovaná komunikace skutečně plní funkci nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Pro úplnost odvolací orgán dodává, že smyslem zkoumání naplnění znaku nutné komunikační potřeby není posouzení, zda posuzovaná cesta je vhodná pro účel, k němuž je, resp. byla fakticky dlouhodobě využívána, ale zjištění, zda neexistují jiné plnohodnotné komunikační alternativy. Pro posouzení nutné komunikační potřeby je přitom rozhodná aktuální, nikoli historická situace. Na vlastnicích zpřístupňovaných nemovitostí nelze spravedlivě žádat, aby si dosud neexistující alternativní cestu sami vybudovali nebo si ji stavebně zlepšili tak, aby mohla teprve po tomto zlepšení funkci komunikační alternativy plnit.

Další vady napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo

Odvolací orgán se zabýval také dalšími pochybeními, jichž se správní orgán v průběhu řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, dopustil.

Odvolací orgán vychází z předpokladu, že správní orgán určil okruh účastníků řízení postupem dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. V řízení o žádosti jsou vedle žadatele účastníky řízení také další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí rozhodnutí správního orgánu vztahovat, tedy osoby, kterým v důsledku společenství jejich práv a povinností s žadatelem musí rozhodnutí správního orgánu stejně jako žadateli zakládat, měnit nebo rušit práva nebo povinnosti, byť třeba v odlišném rozsahu.

Správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu uvedl účastníky řízení dle ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu (tzv. přímé účastníky) ve výrokové části napadeného rozhodnutí.

Účastníky řízení jsou dle ustanovení § 27 odst. 2 a 3 správního řádu též další dotčené osoby, pokud tyto mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech a pokud to o nich stanoví zvláštní zákon. Správní orgán některé z účastníků řízení, jimž podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu účastenství náleží, pominul a jako s účastníky s nimi nejednal.

Ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí, přitom správní orgán musí nejen na začátku, ale i v průběhu celého řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.02.2011 č. j. 5 As 24/2010-97).

Odvolací orgán zejména považuje za nutné zdůraznit, že dle ustanovení § 44b ZoPK je obec účastníkem řízení ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací nacházejících se na jejím území i v případě, že není jejich vlastníkem. Správní orgán pochybil, když s obcí Kudlovice přestal jako s účastníkem řízení jednat (obec Kudlovice byla přizvána pouze na jednání dne 02.06.2022).

Vady vykazuje i výrok napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že komunikace není vymezena celou výměrou jednotlivých parcel, měl být průběh posuzované komunikace ve výroku rozhodnutí dostatečně vymezen slovně a doplněn o vyznačení jejího průběhu do mapového podkladu, na který měl správní orgán odkázat ve výroku tohoto rozhodnutí. Přesným vymezením posuzované komunikace lze předejít situaci, kdy dojde k opomenutí některého z tzv. vedlejších účastníků a kdy se výrok konečného rozhodnutí dotkne mimo jiné i pozemku vlastníka, s nímž jako s účastníkem řízení nebylo jednáno (pozemek parc. č. 4008/26 v k. ú. Kudlovice).

Pokud jde o výrok, tento není ve vztahu k identifikaci pevné překážky a místa, kde se nachází, určitý ani srozumitelný. Správní orgán sice uvádí, že jde o pevnou překážku v podobě uzamykatelné

brány, avšak dále již nelze určit, kde je tato překážka přesně umístěna, na jakých pozemcích v k. ú. Kudlovice se nachází.

Případy, ve kterých lze doručovat písemnosti ve správním řízení prostřednictvím veřejné vyhlášky, jsou stanoveny ve správním řádu, v jeho ustanovení § 25 odst. 1. Doručovat písemnosti ve správním řízení veřejnou vyhláškou lze jednak osobám neznámého pobytu nebo sídla, dále pak osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, osobám, které nejsou známy, a také v dalších případech, které stanoví zákon (ať už správní řád nebo zákon jiný). Doručení veřejnou vyhláškou se v souladu s ustanovením § 25 odst. 2 správního řádu provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenu, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. Jde-li o řízení, ve kterém se veřejnou vyhláškou doručuje ve správních obvodech několika obcí, správní orgán, který písemnost doručuje, ji nejpozději v den vyvěšení zašle též příslušným obecním úřadům, které jsou povinny písemnost bezodkladně vyvěsit na svých úředních deskách na dobu nejméně 15 dnů. Dnem vyvěšení je den vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje (§ 25 odst. 3 správního řádu).

Ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu má bezprostřední souvislost s ustanovením § 32 správního řádu, kterým je upraveno ustanovování opatrovníka. Správní orgán ustanoví opatrovníka mimo jiné osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat (§ 32 odst. 2 písm. d) správního řádu), a osobám, které nejsou známy (§ 32 odst. 2 písm. e) správního řádu). V případě, kdy tato osoba není účastníkem, jemuž má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo (nejedná se o účastníka s postavením podle § 27 odst. 1 správního řádu), správní orgán opatrovníka podle ustanovení § 32 odst. 3 správního řádu neustanoví, ale „účastníkům tam uvedeným“, tedy takovým osobám doručuje písemnosti veřejnou vyhláškou způsobem upraveným ustanovením § 25 správního řádu.

Na základě doložených podkladů dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán správně ve vztahu k pozemku parc. č. 2298/1 v k. ú. Kudlovice vyhodnotil, že postavení účastníka ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu v daném řízení náleží osobě, která v době zahájení řízení nebyla známa, neboť dohoda o vypořádání nově najevo vyšlého majetku byla schválena v dodatečném řízení o pozůstalosti po Antonínu Lapčíkovi, narozeném dne 18.06.1914, s posledním místem trvalého pobytu Křivoklát, Lánská 15, zemřelém dne 02.03.1981, až usnesením Okresního soudu v Rakovníku č. j. 9 D 230/2023-58 ze dne 08.06.2023, s právní mocí ode dne 08.06.2023. Správní orgán však pochybil, když institut ustanovení opatrovníka použil v případě, kdy to správní řád vylučuje (osoba, jež není známa, není účastníkem řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu), a současně když usnesení o ustanovení opatrovníka oznámil způsobem, který je v rozporu s ustanovením § 32 odst. 6 správního řádu (usnesení o ustanovení opatrovníka se oznamuje pouze tomu, kdo je ustanovován opatrovníkem).

Pokud jde o doručování formou veřejné vyhlášky, v daném případě bylo namístě k tomuto institutu přistoupit pouze s odkazem na nutnost doručování osobě, která není známa. V napadeném rozhodnutí není uveden důvod, proč bylo rozhodnutí (i další písemnosti) doručováno veřejnou vyhláškou „na vědomí veřejnosti“, jakož ani není uveden důvod, proč byly písemnosti v daném řízení vyvěšovány na úřední desce Městského úřadu Uherské Hradiště bez toho, aby správní orgán dal současně pokyn k jejich vyvěšení i na úřední desce Obecního úřadu Kudlovice. Odvolacímu orgánu tak nezbyvá než konstatovat, že správní orgán pochybil, když při doručování nerespektoval příslušná ustanovení správního řádu.

Závažné nedostatky odvolací orgán shledal rovněž v poučení o opravných prostředcích, které je ve vztahu ke způsobu, jakým bylo napadené rozhodnutí doručováno, polovičaté a tudíž nesprávné.

Jestliže správní orgán rozhodnutí vyvěsil na své úřední desce a v poučení o opravných prostředcích neuvedl co se považuje za doručení rozhodnutí, je poučení o možnosti podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení neúplné, neboť neobsahuje konkrétní údaj o lhůtě k podání odvolání, ze kterého by mohli účastníci řízení vycházet. Vzhledem k tomu, že ZoPK neobsahuje speciální úpravu doručování písemností v řízení o odstranění pevných překážek, použijí se na danou věc obecná ustanovení o doručování podle správního řádu (viz § 25 odst. 2 správního řádu). Je-li veřejnou vyhláškou doručováno rozhodnutí, popř. jiný úkon správního orgánu, od jehož doručení je počítána lhůta k podání opravného prostředku nebo lhůta jiná, mělo by být z poučení zřejmé, co se považuje za den vyvěšení, tak i to, kterým dnem se daná

písemnost považuje za doručenu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.01.2007 č. j. 4 As 68/2005-105).

Vypořádání odvolacích námitek:

Námítka odvolatele, že nelze v daném případě prokázat, že cesta sloužila výhradně vlastníkům dotčených parcel a že souhlas (konkludentní) vlastníka se vztahuje pouze na ně, shledal odvolací orgán jako důvodnou. Jak odvolací orgán již uvedl výše, správní orgán postupoval v rozporu s požadavky uvedenými v ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, když zcela ignoroval vyjádření žadatelů, že předmětná cesta v minulosti vedla i dále než k pozemkům v jejich vlastnictví. Na tuto skutečnost nyní poukazuje i odvolatel a doplňuje, že z archivních map leteckého snímkování z roku 1953 lze určit průběh této komunikace, jež měla umožňovat i pěším průchod na souběžnou cestu vedoucí z Kudlovské doliny na lokalitu Paňháj. Na základě provedeného dokazování tak měl správní orgán dospět k jednoznačnému závěru ohledně okruhu oprávněných uživatelů předmětné komunikace a postavit na jisto, zda v daném případě lze shledat naplnění podmínky obecného užívání, tedy, že komunikaci v celé její délce užíval okruh osob, který nemá jasné kontury, nebo zda bylo užívání komunikace omezeno pouze na omezenou skupinu osob, tvořenou převážně z vlastníků přilehlých nemovitostí.

Správní orgán však ponechal otázku týkající se okruhu uživatelů posuzované komunikace nedořešenou, vyslovit pochybnosti ohledně souhlasu vlastníka s obecným užíváním proto nebylo důvodné a s ohledem na důkazní nedostatečnost spisové dokumentace nebylo ani na místě pokoušet se tyto pochybnosti rozptýlit či zhojit odkazem na závěry dovozené judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.05.2011 č. j. 2 As 44/2011-99 „... v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka.“).

Je zjevné, že správní orgán neprovedl řádně hodnocení důkazů a dostal se tak do situace, kdy nezjistil skutkový stav v souladu s požadavky zakotvenými v ustanoveních § 2 a § 3 správního řádu. Ze spisové dokumentace i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán vzal v úvahu pouze ty důkazy, které svědčily jím učiněným závěrům. Důkazy, z nichž mohl vyjít najevo opak, vůbec nevzal v potaz, nebo jim přikládal jiný význam. Jedná se o závažnou procesní chybu, kterou byla porušena práva účastníků řízení na spravedlivý proces, a která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Námítka odvolatele směřující do výroku napadeného rozhodnutí je proto důvodná.

S ohledem na nesprávně (nedostatečně) zjištěný stav věci, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a s přihlédnutím k procesním pochybením, kterých se správní orgán v průběhu správního řízení vedeného ve shora uvedené věci dopustil, odvolacímu orgánu nezbyvá než napadené rozhodnutí podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, jakož i vyslovit **závazný právní názor** ohledně postupu v dalším řízení.

Závazný právní názor:

Před pokračováním v řízení správní orgán zreviduje okruh účastníků řízení. Účastníky tohoto řízení by měly být kromě žadatelů a vlastníka pevné překážky, o níž se řízení vede, také uživatelé z nutné komunikační potřeby (tj. uživatelé, pro které posuzovaná komunikace představovala komunikační spojení k jejich nemovitostem), nebo osoby, pro které tato komunikace slouží k obhospodařování jejich zemědělských nebo lesních pozemků a rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon (obec). Spisová dokumentace bude obsahovat údaje umožňující identifikaci účastníků řízení (jméno, příjmení, datum narození, místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona).

Správní orgán provede za účelem zjištění, zda se na předmětných pozemcích v k. ú. Kudlovice nachází stálá a v terénu patrná dopravní cesta ústní jednání spojené s místním šetřením, o kterém řádně s dostatečným předstihem vyrozumí všechny účastníky řízení. Správní orgán vymezí průběh této komunikace od napojení na silnici III/43220 směrem k pozemkům žadatelů a následně bude předmětnou cestu zkoumat v širších souvislostech, tzn., kdy posuzovaná komunikace se všemi atributy (znaky) vznikla, odkud kam vedla, zda byla součástí sítě v řešené lokalitě, zda historicky tvořila funkční celek s jinými cestami, k jakému účelu sloužila a zda svou funkci plnila po celou dobu až do jejího zahrazení, k němuž došlo dle vyjádření žadatelů v červenci 2021.

Při místním šetření se bude správní orgán zabývat rovněž posouzením znaku nutné komunikační potřeby, jejíž funkce by zároveň nebyla zajištěna soukromoprávním institutem. Posuzovat bude přítom nutno každou

nemovitost, pro kterou posuzovaná komunikace představuje jediné komunikační spojení, zvláště. Správní orgán současně prověří, zda pro tyto nemovitosti existuje komunikační alternativa, která by byla způsobilá v dostatečné míře uspokojit dopravní potřeby dotčených nemovitostí. Odvolací orgán v této souvislosti připomíná, že je třeba vzít v úvahu, zda alternativní komunikace reálně existuje, její dopravně technický a stavební stav, délku, uskutečnitelnost a nákladnost případných úprav, a v neposlední řadě je třeba vzít v úvahu povahu zpřístupňovaných nemovitostí. Nutnou komunikační potřebu lze shledat i v případě, že komunikace zajišťuje přístup jen pro jednu jedinou nemovitost (jediného vlastníka). Výsledky uvedeného jednání, včetně šetření na místě samém, budou zaznamenány přezkoumatelným způsobem do protokolu, který bude splňovat náležitosti podle ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu.

Vzhledem k tomu, že k zániku (právnímu či faktickému) účelové komunikace není potřeba rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu, bude nutné rovněž postavit na jisto, že v mezidobí nedošlo k zániku posuzované komunikace a že tato všechny definiční znaky splňovala po celou dobu až do jejího zahrazení. V této souvislosti odvolací orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.06.2017 č. j. 2 As 337/2016-64, bod 89, kde tento zdůraznil, že první definiční znak, tedy existence účelové komunikace, není dán jen tehdy, pokud cesta zanikne „*bez protiprávního zásahu*“. Jestliže by tedy sporná komunikace přestala být v terénu patrná v důsledku protiprávního zahrazení, nelze tuto skutečnost vzít v potaz.

Správní orgán bude v průběhu řízení důsledně dbát na to, aby jím učiněné závěry byly podloženy relevantními podklady a argumenty. Za účelem zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, správní orgán způsobem dle ustanovení § 55 správního řádu vyslechne svědky z řad místních obyvatel, kteří se mohou k okolnostem vzniku a užívání předmětné komunikace vyjádřit, popř. pamětníků, pokud se prokáže, že vznik a existence této komunikace sahá do hlubší historie. Provést lze i listinné důkazy (např. archivní dokumenty ke vzniku komunikace, doplňující vyjádření obce či jiných správních orgánů), popř. jiné důkazy, jejichž rozsah odvolací orgán ponechává na úvaze správního orgánu. Odvolací orgán upozorňuje, že při dokazování je potřeba respektovat pravidla vyplývající z ustanovení § 50 a násl. správního řádu. Zejména je nezbytné, aby správní orgán zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Je proto nutné důkazní řízení vést ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, nikoli pouze ve smyslu ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu.

Aby bylo možné relevantně posoudit, zda byl či nebyl dán souhlas vlastníka pozemku s obecným užíváním, bude muset správní orgán prokázat, zda okruh osob, které předmětnou komunikaci užívaly, tvoří veřejnost, či nikoliv. Teprve až poté správní orgán vyhodnotí znak souhlasu s obecným užíváním.

Správním orgánem bude dostatečně zjištěn charakter užívání posuzované komunikace, zda a jak byla užívána také jinými osobami než vlastníky sousedních pozemků a též jaká byla povaha souhlasů vlastníků pozemků, na nichž se komunikace nachází, zda tito udělili souhlas s jejím obecným užíváním či zda udělovali nebo udělují toliko jednotlivé souhlasy k jednotlivým přejezdům přes předmětné pozemky. Za tímto účelem bude nutné doplnit zjištěný skutkový stav o výpovědi osob, kterých se případná existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích dotýká.

Bude-li jednoznačně a bez dalších pochybností prokázáno, že posuzovaná komunikace má charakter veřejně přístupné účelové komunikace, správní orgán nařídí vlastníkovi výše uvedené překážky, která se bude ke dni vydání rozhodnutí ve věci na této komunikaci nacházet, její odstranění a stanoví mu lhůtu ke splnění této povinnosti.

Výrok rozhodnutí musí být jasný, srozumitelný a konkrétní tak, aby z něj byl seznatelný nejen průběh posuzované komunikace, ale i popis umístění překážky, která se na ní nachází. Nedílnou součástí výroku rozhodnutí bude fotografie pevné překážky, popřípadě její přesný zákres do mapového podkladu tak, aby o rozsahu jejího odstranění nebylo pochyb.

Jestliže v průběhu řízení bude spolehlivě zjištěno, že se o nepovolenou pevnou překážku na pozemní komunikaci nejedná, správní orgán rozhodne o tom, že se její odstranění nenařizuje. Obdobným způsobem správní orgán rozhodne i v případě, vyjde-li najevo, že se v daném případě nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Součástí rozhodnutí bude také vypořádání všech námitek, které účastníci řízení uplatnili v průběhu celého řízení.

Odvolací orgán na tomto místě připomíná ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, jimiž se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává (§ 68 odst. 5 správního řádu).

Nově vydané rozhodnutí bude dostatečně přesvědčivé, náležitě odůvodněné a věcně i formálně správné.

Pokud v řízení nenastane některý z případů stanovených § 25 odst. 1 správního řádu, ve kterých je možno doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou, a pokud nevyvstane požadavek na doručování veřejnou vyhláškou v souvislosti s naplněním ustanovení § 144 správního řádu, bude správní orgán v řízení doručovat písemnosti všem známým účastníkům řízení jednotlivě.

Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu podat odvolání. Toto rozhodnutí je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v ustanovení § 27 odst. 1 shora citovaného zákona.

otisk úředního razítka

Bc. Petra Štipčáková, DiS.
státní správa na pozemních komunikacích

(dokument opatřen elektronickým podpisem)

Toto rozhodnutí musí být vyvěšeno po dobu 15 dnů na úřední desce Krajského úřadu Zlínského kraje, Městského úřadu Uherské Hradiště a Obecního úřadu Kudlovice. Písemnost se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Patnáctým dnem po vyvěšení na úřední desce se rozhodnutí považuje za doručené.

Právní účinky doručení má výhradně doručení veřejnou vyhláškou prostřednictvím úřední desky Krajského úřadu Zlínského kraje (§ 25 odst. 3 správního řádu).

Vyvěšeno dne: 23.05.2024

Sejmuto dne:

Rozdělovník:

Drahomíra Češková, nar. 1953, Třída Odboje 9562, 765 02 Otrokovice
Jaroslav Češek, nar. 1951, Třída Odboje 9562, 765 02 Otrokovice
Jiří Kučera, nar. 1980, Kudlovice 194, 687 03 Babice
Ing. Mojmír Tomašík, nar. 1960, Družstevní 619/12, Neředín, 779 00 Olomouc
Marie Štulířová, nar. 1951, Kudlovice 272, 687 03 Babice
Jarmila Slavíková, nar. 1947, Nádražní 1612, 765 02 Otrokovice
Andrea Kryštofová, nar. 1973, Kudlovice 357, 687 03 Babice
Ivana Tenopířová, nar. 1959, Křivoklát 15, 270 23 Křivoklát

Daniela Cífková, nar. 1973, Kudlovice 340, 687 03 Babice, IDDS: bccukg8
Pomoraví Babice, a. s., Babice 52, 687 03 Babice, IDDS: 4ekfqwv
Povodí Moravy, s. p., Dřevařská 932/11, Veveří, 602 00 Brno 2, IDDS: m49t8gw

Ve smyslu ustanovení § 25 odst. 3 správního řádu se veřejná vyhláška zasílá Městskému úřadu Uherské Hradiště a Obecnímu úřadu Kudlovice s žádostí o bezodkladné vyvěšení tohoto rozhodnutí na dobu nejméně 15 dnů a zpětné zaslání potvrzeného vyvěšení po uvedené době.

Po právní moci rozhodnutí obdrží:

Městský úřad Uherské Hradiště, odbor stavebního úřadu a životního prostředí
Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství